

Водата е най-разпространеното вещество на Земята. В нашето всекидневие я използваме много често. Не мога да се сетя за предмет или материал, при чиято направа не се използва вода. Съществуването на живите организми също е невъзможно без вода.

Както водата е особено необходима за нашия естествен живот, така и Божието Слово е необходимо за живота на един духовен човек. Както водата е изключително точно разпределена в нашето тяло, във всеки орган, във всяка клетка, така и Божието Слово трябва да е правилно и точно вплетено във всяка област от живота на христианина. Това сравнение ни помага да разберем колко е необходимо Божието Слово за живота ни. Нашето тяло е съста-

което ни е познато и е естествено за нас, за да обясни свръхестественото - използва водата, за да даде пример със Себе Си.

На няколко места в Библията Бог сравнява Себе си и Своето Слово с жива вода. В книгата на пророк Йеремиа (2:13) Бог определя Себе Си като „извор на живи води“. Но най-красивият разказ, при който е използвано това сравнение, се намира в Евангелието на ап. Йоан (4:4-26). Тук Исус Христос разкрива тайната на живата вода пред една жена от град Самария.

Ще отбележим първо факта, че Той стои до кладенеца и чака жената, за да я заговори и да я насочи към Божию дар на живата вода. Днес по подобен начин Той стои и очаква нас при нашия кладенец, за да ни заговори и да се разкрие пред нас. Ние по-

ме обаче, че Исус Христос и днес отправя молба към нас, като използва понякога най-слабите хора в обществото.

По-нататък ме карат да се замисля думите: „Ако беше знаела Божию дар и кой е Онзи, Който ти казва: „Дай Ми да пия!“ Задавам си въпроса: „Какво знам аз за Божию дар?“ Откривам в себе си стремеж да придобивам знания. Искам да науча повече за колите, за историята, за компютрите и т.н. Каква е разликата между знанието за Божию дар и всяко друго знание? Мисля, че във всеки човек има естествен стремеж към това да научава все повече. Понякога този процес е приятен, носи удовлетворение и ние можем да бъдем ангажирани с него за доста дълъг период от живота си. Докъде обаче може да ни доведе естестве-

ното знание? До по-добра работа, по-добър живот, по-висок стандарт или до някоя научна степен, положение в обществото, а може би всичко това заедно. Наистина това са все хубави неща, важни за живота. Лошото обаче е, че придобиването на знания, трупането на опит, изграждането на кариера могат да отнемат цял човешки живот. Еклисиаст ни предупреждава, че „който увеличава знание, увеличава и печал“ (Екл. 1:18). Как бихме се чувствали, ако след години усърден труд установим, че заедно с натрупаните знания и опит сме натрупали и много печал? Може би ще си кажем: „Как бих могъл да знам, че ще стане така! Защо никой не ми каза? Щях да живея по-спокойно, щях да се радвам повече на живота.“ Исус точно затова казва на

самарянката: „Ако знаеше Божию дар...“ С тези думи Той иска да насочи жената, а и всеки, който чете този разказ, към Себе Си като изпълнено Божие Слово (Йоан 1:1-4). Създателят на света и на живота заема положението на обикновен човек, който се моли за вода. Най-големият дар на Божиюта любов идва към нас с молба: „Дай Ми да пия!“ И това, което Христос очаква от нас, е да се обърнем по същия начин към Него с молба. Затова казва на самарянката: „Ако знаеше Божию дар и Кой е Онзи, Който ти казва: „Дай Ми да пия“, ти би поискала от Него и Той би ти дал жива вода.“ Но Божият Син предлага нещо много повече от обикновена вода. Ако приемем примера Му и се обърнем към Него с молба, имаме уверението, че ще получим „живата вода“.

Самарянката наистина получава „живата вода“. Не само това, тя самата става извор на „жива вода“ (Йоан 4:28-29). Един кратък разговор с Христос я кара да забрави грижите си и да разказва на другите за Него. И много хора започват да вярват заради нея (Йоан 4:39-42). Пълноценно прекараното време с Божието Слово може както да съживи нас самите, така и да стане „извор на живот“ за нашите близки.

За съжаление, много често дори след като последваме Бога, не търсим „живата вода“, а се задоволяваме само да намерим някое кладенец, покрай което да преживеем по-лесно. По този начин огорчаваме Бога. Пътят на еврейския народ през пустинята много добре илюстрира нашата склонност да отклоняваме погледа си от Бога и да мислим само за земното и всекидневното. Създателят на небето и земята е с израилтяните. Той ги води за ръка, като разделя пред тях морето, за да минат по суша (Исх. 14:15-16), унищожава пред очите им най-силната войска в тогавашния свят (Исх. 14:27-28). И върши още много чудеса, които би трябвало да укрепят вярата им. Бог показва, че може да промени всяка ситуация и във всяко изпитание да даде изходен път. Но тези хора не съумяват да отместят погледа си от своите нужди. Ап. Павел обобщава всичко това (I Кор. 10:1-11), като насочва погледа ни отново към Христос, но тук като към духовна Канада, която ни съпътства, която ни дава храна и вода.

Погледът не трябва да е нито към водата, нито към храната, а към Христос. И ако тук стана дума повече за водата, то не беше, за да открием в нея никакви нови свойства, а за да си дадем сметка, че Божието Слово е необходимо за живота на човека повече и от водата.

От друга страна, Христос е винаги близо до нас. Дори когато минаваме през пустиня, през безводно място, Той е с нас, за да ни опази, но и да изпита нашата вяра. Нека не забравяме, че Той иска да ни даде най-доброто. Пригответил ни е дом, който е изграден от чисто злато (Откр. 21:18). Там е и Неговият престол, от който извира река с вода на живот (Откр. 22:1-2). Божият Син ни очаква там, но Той е с нас и тук, в нашите трудности, за да ни преведе през тях и да ни доведе при Себе Си за цяла вечност.



БЛАГОВСЛАВ ГОСПОДИНОВ

Живата вода

вено от около 70% вода. За да поддържаме здравето си, трябва да пием поне 1,5-2 л вода на ден. Не можем да измерим количествено Божието Слово, необходимо за здравословния духовен живот, но все пак имаме ориентир. В Исус Навиев 1:8 се казва: „Тази книга на закона да се не отдалечава от устата ти; а да размишляваш върху нея денем и нощем, за да постъпваш внимателно според всичко, каквото е написано в нея, защото тогава ще сполучиш в пътя си и тогава ще имаш добър успех.“ Ап. Павел съветва колосяните: „Христовото слово да се вселява във вас богато“ (Кол. 3:16). Дори само от тези два стиха се вижда, че Божието Слово трябва да изобилства в живота на вярващия. За неотменното присъствие на Божиите думи в живота ни четем и във Второзаконие 6:6-9: „Тези думи, които ти заповядвам днес, нека бъдат в сърцето ти; и на тях да учиш прилежно децата си, и за тях да говориш, когато седиш в дома си, когато ходиш по пътя, когато лягаш и когато ставаш. Да ги връзваш за знак на ръката си и да бъдат като превръзка на челото ти. И да ги написваш върху стълбовете на вратите на къщата си и на портите си.“

Както водата е нежна и мека, но с постоянството си може да пробие камъка, така и Бог чрез действието на Своето Слово и Светия Си Дух може нежно и ненатрапчиво да разтопи каменните ни сърца и да ги обърне към Себе Си. Той използва това,

добно на тази самарянка много често сме толкова вгълбени в работата си и във всекидневните си задължения, че се стряскаме, когато пред нас се появи възможност да се докоснем до Божието Слово. Реакцията ни също е подобна: „Как смееш да искаш вода от мен!? Аз съм самарянка.“ „Как смеете да искате нещо от мен!? Аз съм толкова зает! Трябва да работя, да уча, да осигуря прехраната на семейството си, да плащам кредитите си“ и т.н. Не трябва да забравя-

